

Да бы духъ-атъ си отъ болесты-те на сомнѣнїе-то и безбожїе-то излечили, трѣбува найнапредъ да извадиме изъ главы-те си сѣко сомнѣнїе и никакъ да не мыслиме за него. И тѣй ще добро да бѣде, да тражїме добро время, да изчїстїме такива мысли изъ главѣ-тѣ си, и за нѣколко месецы, нищо да не мыслиме, нїти за тайны-те на вѣроисповѣданїе-то, нїти за предмети-те, кои-то неможеме да постигнеме. Така ще наши-атъ духъ малко по малко да дохожда при себе и да сѣ вѣрїша въ пѣркѣ-тѣ си свѣсть. Съ това покрѣщанье ще да добїе пѣркѣ-тѣ си независимость и умнѣ-тѣ чїстотѣ, и тѣй ще да може да разумѣе истинны-те, кои-то могатъ лесно да сѣ разумѣатъ. Сега ще више пѣти ненадѣйно и сѣ възхищенїе да сѣ срещне съ Бога; ще да намери сладкѣ утѣхѣ въ вѣчный-атъ животъ; ще да придобїе блаженнѣ-тѣ надеждѣ на успокоенїе-то. Онова, що му е отъ преди было гатанка, то му е сега и ясно и кразумително. Неможе да доде при себе отъ чудо, какъ е то было, що такава проста и ясна наука Христова не е разумѣвалъ. Сега е свѣто-то бѣангелїе на сѣрдце-то му като медъ, кое-то му съобщава животворнѣ-тѣ силѣ Божїѣ. И нынѣ едвамъ сега познаваме, да е сичко онова за челоука вредително, кое-то го одъ лѣбовѣ-та камъ възсмѣртїе-то отврѣща.

Благочестїе-то е свѣтлина, кою-то оствѣтлава сички-атъ духовны свѣтъ. Гдѣ нѣма благочестїе, тамо е темнота и мрачность, тамо е смущенїе, нередъ и пропасть. Высоко-то, благочестиво-то чувство подмладава старцы-те, а на малы-те дава крѣпость имѣжество, зашо-то ги украшава съ старческѣ мѣдрость. Юноша и дѣвица до гдѣ сѣ въскезѣ съ Бога и съ вѣчность-тѣ, до тогава ще и да сѣ трудатъ, тѣй исто и да мыслатъ, и говоратъ, и работатъ, какко-то що